

РЕШЕНИЕ

№ 19645

гр. София, 20.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в публично заседание на 05.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **10323** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/

Образувано е по жалба на Е. И. З. с [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място], [улица], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) №GPAМ – 1641590/10.09.2025 г. по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП, издадена от Т. С. И. - мл.автоконтрольор в отдел ПП при СДВР.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, като издадена в нарушение на административнопроизводствените правила и материалния закон. Излагат се твърдения, че жалбоподателя не е употребявал наркотични или други упойващи вещества. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалваната от него ЗППАМ.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът - Т. С. И. - мл.автоконтрольор в отдел ПП при СДВР, редовно уведомен, се представлява от юрк.К., която оспорва жалбата. Депозира писмено становище по съществуващото на спора. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 57-ми състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № GRAM – 1641590/10.09.2025 г., издадена от Т. С. И. - мл.автоконтрольор в отдел ПП при СДВР, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца. Било е отнето СУМПС №[ЕИК].

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел за установеното въз основа на съставен АУАН сер.ГА № 4656007/10.09.2025 г. от Т. С. И. - мл.автоконтрольор в отдел ПП при СДВР, че жалбоподателят З. е извършил нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП – управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози.

В АУАН е посочено, че при извършена проверка на 10.09.2025 г. в 12:10 часа в [населено място] по [улица], Е. З. управлявал собствения си лек автомобил „А. 80“ с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена проверка с Дрегер Дръг Тест – 5000 с фабричен номер ARRN 0003, тариран до 04.2026 г., за употреба на наркотични вещества и техни аналози, е дал положителна проба с показание Канабис - 25, с номер на пробата 462, извършена в 12:19 ч. на 10.09.2025 г. Издаден му е Талон за медицинско изследване за ВМА № 144466 и седем броя стикери към него.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з -6400 от 07.07.2023 г. и Заповед № 513з -9669 от 13.09.2024 г. на директорът на СДВР е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид и издадената ЗППАМ не е нищожна.

Заповедта е обективирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, като изложените в обратна насока от страна на жалбоподателя доводи, съдът намира за недоказани. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а. „А. 80“ с рег. [рег.номер на МПС] , Е. И. З. е управлявал л.а под въздействието на наркотични вещества, с което е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Допълнено е, че при наличие на медицинско изследване от кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

При тази законова регламентация, необходимата материално правна предпоставка за налагане на мярката е установено по надлежния ред управление на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест. Нарушението на водача следва да е констатирано със съставен акт за установяване на административно нарушение, който АУАН, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая заповедта е издадена при наличие на посочените по-горе материалноправните предпоставки предвидени в чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. Установява се от фактите по делото, че жалбоподателят Е. З. П., като водач на МПС го е управлявал след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Този факт не е оборен от страна на жалбоподателя в хода на съдебното производство. По разпореждане на съда от ВМА е представена съдебна химикотоксологична /токсологична/ експертиза, изготвена за нуждите на образуваното ДП №225 ЗМК 1550/2025 г. по описа на 01 РУ СДВР, във връзка с посочената по-горе проверка, на проби кръв и урина взети от лицето Е. З. П. на 10.09.2025 г., придружени с Талон за медицинско изследване за ВМА № 144466, холограмни стикери, Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за концентрация на алкохол в кръвта и/или наркотични вещества или техни аналози. Съгласно заключението на експертизата, в пробите кръв и урина се доказва употребата на наркотично вещество тетрахидроканабинол – Списък I (Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради временния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина) на Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични към ЗКНВП.

При това положение съдът приема, че са били налице основания за издаване на обжалваната заповед. Следва да се посочи, че административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е подлежала на преценка при

реализиране на предпоставките за това, т.е прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие „до решаване на въпроса за отговорността“ на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на 18 месеца, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 ЗПП, вр. с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 51,13 евро.

Така мотивиран, Административен съд - София-град, Трето отделение, 57-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. И. З. с [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място], [улица], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) №ГРАМ – 1641590/10.09.2025 г. по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП, издадена от Т. С. И. - мл.автоконтрольор в отдел ПП при СДВР.

ОСЪЖДА Е. И. З. с [ЕГН], да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 51,13 евро.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.